

NÁVRAT TMY

Kalkata, květen 1916

Pár chvil po půlnoci se z noční mlhy vznášející se nad hladinou řeky Hooghly jako páchnoucí kletba vynořila loďka. Na přídi se v mihotavém světle, jež sem vrhala olejová lampa připevněná ke stěžni, dala rozeznat mužská postava zahalená v plášti, jak usilovně vesluje k protějším břehu. Dál na východ se pod příkrývkou popelavých mraků skrýval obrys pevnosti Fort William obklopený parkem Maidán a pod ním nekonečný labyrint pouličních luceren a ohnišť, sahající, kam až oko dohlédlo. Kalkata.

Muž se na chvíli zastavil, aby popadl dech a přejel zrakem siluetu nádraží Jheeter's Gate, která se nenávratně ztrácela ve stínu pohlcujícím druhý břeh řeky. Čím více se nořil do mlžného oparu, tím víc mu nádražní budova ze skla a oceli splývala s dalšími budovami zapomenuté

kalkatské nádhery. Přejížděl očima džungli paláců, mauzoleí z mramoru, za ty roky zanedbávání zcela zčernalého, s holými stěnami, ze kterých zuřivý monzun strhal okrové, modré a zlaté omítky a nechal je bezbarvé a rozpité jako akvarely rozpouštějící se v rybníce.

Jedině jistota, že mu zbývá sotva pár hodin života, možná dokonce jen pár minut, ho hnala vpřed. Za sebou v útrobách té prokleté budovy nechal ženu, kterou přísahal chránit s nasazením vlastního života. Té noci, kdy se poručík Peake naposledy vracel do Kalkaty na palubě staré bárky, každá vteřina jeho života mizela v dešti, který se na město začal snášet v časných raních hodinách.

Zatímco se snažil přirazit ke břehu, slyšel pláč dětí ukrytých v podpalubí. Ohlédl se a zjistil, že světla lodí, jež ho pronásledovala, se mihotají ve tmě sotva sto metrů za ním a rychle se blíží. V duchu viděl krutý úsměv svého pronásledovatele větrícího kořist.

Nevšímal si pláče hladových a prochladlých dětí a všechny své zbývající síly napjal k usilovnému veslování ke břehu řeky, kde voda omývala práh přízračného a nevyzpytatelného labyrintu kalkatských ulic. Stačila dvě staletí, aby se z neprostopné džungle rostoucí kolem vesnice Kalikata stalo město, kam se už neodvážil vstoupit ani sám Bůh.

Během několika minut se nad městem rozpoutala bouře se zuřivostí boha zkázy. Od poloviny dubna téměř až do konce června bylo město sevřené ve spárech nechvalně známého indického léta, během něhož stoupala rtuť teploměru až ke 40 stupňům a vlhkost vzduchu dosahovala skoro svého maxima. A hned nato zača-

la běsnit bouře, jejíž elektrické výboje proměnily nebe v bitevní pole, a teplota během pár vteřin klesla klidně o třicet stupňů.

Opona přivalového deště zahalila neduživá mola z trouchnivějšího dřeva kolébající se na hladině řeky. Peake nepřestal veslovat, dokud neucítil, jak trup člunu naráží do prken rybářského mola. Teprve potom shodil na bahnité dno řeky kotvu a spěšně z lodi vytáhl obě děti, zabalené do příkrývek. Jakmile je vzal do náručí, jejich pláč prořízl noční vzduch jako nůž, jenž za sebou nechává krvavou stopu vábící dravce. Peake si je přitiskl k hrudi a vyskočil na břeh.

Skrze hustý závoj zuřivě dopadajících dešťových kapek viděl, jak se ke břehu pomalu blíží i druhá bárka, jako pohřební loď. Ucítil ostré bodnutí panického strachu a rozeběhl se do ulic obklopujících jižní část parku Maidán, kde zmizel ve stínech té třetiny města, již její privilegovaní obyvatelé – z největší části Britové a další Evropané – nazývali Bílým městem.

Upínal se k naději, že se mu obě děti podaří zachránit, ale ještě byl daleko od severní části Kalkaty, v jejímž srdci stál dům Aryami Bosé, jediné osoby, která mu teď mohla pomoci. Peake se na okamžik zastavil a rozhlédl se po temné rozloze Maidánu v naději, že v dálce spatří lucerny, mihotající se jako malované hvězdy na severu města. Ulice zahalené tmou a pláštěm deště mu budou nejlepším úkrytem. Poručík pevně uchopil obě děti a znovu se vydal směrem na východ, chráněn stínem vysokých palácových budov v centru města.

O pár chvil později u mola zastavil člun, jenž ho pronásledoval. Na břeh vyskočili tři muži a loď uváza-

li. Dvířka kajuty se pomalu otevřela a na lávku, kterou muži nehledě na déšť přisunuli z mola, vstoupila temná postava zahalená v černém plášti. Jakmile vkročila na zem, natáhla ruku v černé rukavici směrem k místu, kde zmizel Peake. Ve stínu kápě se objevil úsměv, ten však žádný z mužů v průtrži mračen nemohl vidět.

Temná a klikatá cesta vedoucí kolem pevnosti v parku Maidán se v hustém dešti proměnila v bahniště. Peake si mlhavě vzpomínal na to, jak pod velením plukovníka Llewelyna potlačoval v této části města pouliční povstání. Jenže tehdy po této cestě jel za denního světla, na koni a s vojenským regimentem žíznícím po krvi. Ironií osudu se teď vracel do otevřeného prostoru parku, kde nechal lord Clive roku 1758 srovnat kopce se zemí, aby mohla děla z pevnosti Fort William nerušeně střílet do všech stran. Jenže tentokrát byl cílem on sám.

Poručík zoufale utíkal ke stromům a cítil na sobě kradmé pohledy nočních obyvatel parku Maidán, tičných strážců ukrytých ve stínech.

Věděl, že se nikdo neodváží vskočit mu do cesty, aby ho přepadl nebo se mu pokusil strhnout kabát či mu z náruče vyrvat plačící děti. Neviditelní obyvatelé parku cítili pach smrti, jež se mu lepila na paty, a nikdo se nechtěl postavit mezi poručíka a jeho pronásledovatele.

Peake přeskočil zábradlí, které oddělovalo Maidán od Chowringhee Road, a ocitl se na hlavní dopravní tepně Kalkaty. Majestátní třída se táhla na místě staré stezky, která tu ještě před třemi sty lety protínala bengálskou džungli jižním směrem ke Kaligátu, chrámu bohyně Kálí, který dal celému městu jméno.

Kalkata byla obvykle i v noci jako lidské mravenišťe, ale dnes se všichni schovávali před deštěm, a město tak vypadalo jako velké, prázdné a špinavé tržiště. Peake věděl, že závoj deště, který mu bránil ve výhledu a zároveň ho v noční tmě skrýval, může zmizet stejně rychle, jako se objevil. Bouřky, které se do delty řeky Gangy hnaly z oceánu, se poté, co lijákem očistily Bengálský záliv, rychle rozptýlily směrem na sever nebo na západ a nechaly za sebou mlhy a ulice plné hlubokých kaluží, v nichž si hrály děti, a bahna, v němž se povozy zasekávaly jako lodě uvízlé na mělčině.

Poručík běžel na sever po Chowringhee Road, dokud mu svaly nezeslábly natolik, že mu nohy začaly vypovídat službu a jeho paže sotva byly schopné udržet obě děti. Světla severní části města se mihotala za sametovým závěsem deště. Peake věděl, že své zběsilé tempo už moc dlouho neudrží a že dům Aryami Bosé je ještě stále daleko. Bude se muset na chvíli zastavit.

Zpomalil, aby popadl dech, a skryl se pod schodištěm skladu textilu, jehož zdi byly polepené papíry oznamujícími úředně příkázanou demolicí objektu. Peake si matně vzpomínal, že budovu sám před lety kontroloval poté, co jistý bohatý obchodník nahlásil, že se v ní nachází opiové doupě.

Teď se po rozpadajících se schodech hnala špinavá voda jako černá krev řinoucí se z hluboké rány. Zdálo se, že je to tu prázdné a opuštěné. Poručík pozvedl obě děti až ke svému obličejí a zahleděl se do jejich vyjevených očí. Nemluvňátka už neplakala, ale chvěla se zimou. Deko, do níž byly obě děti zabalené, byla promočená skrz naskrz. Peake vzal jejich drobné ručky do dlaní

v naději, že je aspoň trochu zahřeje, zatímco se škvírami ve schodišti snažil vyhlédnout ven, směrem k uličkám vybíhajícím z Maidánu. Nepamatoval si, kolik vrahounů si jeho pronásledovatel naverboval, ale v revolveru mu zbývaly jen dvě kulky a poručíkovi bylo jasné, že je musí rozdělit se vši vychytralostí, jíž byl schopen. Všechny ostatní náboje vystřílel už v tunelech pod nádražím. Zabalil obě děti do nejsuššího kousku deky a na pár vteřin je položil na podlahu v dutině ve zdi skladiště, kde bylo ještě sucho.

Pak vytáhl revolver a pomalu vystrčil hlavu zpoza schodů. Jižní část Chowringhee Road byla pustá a vypadala jako přízračné jeviště před začátkem představení. Peake napnul zrak a rozeznal vzdálenou linii světla na protějším břehu řeky Hooghly. Vtom ho zaskočil zvuk spěšných kroků po zmáčených dlažebních kostkách a poručík se stáhl zpátky do stínu.

Ze tmy Maidánu se vynořili tři muži a v příšeří se jako jazyky z rozžhaveného stříbra blýskaly čepele jejich nožů. Peake chvatně vzal obě děti znovu do náručí a zhluboka se nadechl. Věděl, že pokud se teď dá na útěk, muži se na něj během vteřiny vrhnou jako smečka vyhladovělých vlků.

Opřel se o zeď a znehybněl. Sledoval své pronásledovatele, kteří se zastavili a hledali jeho stopu. Prohodili spolu pár nesrozumitelných slov a jeden z nich posunkem naznačil, aby se rozdělili. Peake se zachvěl, když si uvědomil, že jeden z nájemných vrahů, ten, co dával ostatním příkazy, zamířil přímo ke schodišti, pod nímž se i s dětmi ukrýval. Na pár vteřin ho napadlo, že jeho pronásledovatel ucítí jeho strach a dojde po jeho pachu až k němu.

Zoufale přejel očima povrch zdi pod schodištěm a snažil se přijít na to, kudy prchnout. Poklekl vedle prolákliny, kde před chvilinkou položil obě děti, a pokusil se uvolnit zvlhlá prkna. Prohnilé dřevo bez potíží povolilo a vzniklým otvorem se ze sklepení chátrající budovy vydral ven výdech páchnoucího vzduchu. Peake se ohlédl a spatřil vraha, který už stál pouhých dvacet metrů od paty schodiště a máchal nožem.

Poručík zahalil děti svým pláštěm a vlezl do útrob skladiště. Náhle ucítil ostré bodnutí bolesti několik centimetrů nad pravým kolenem. Noha mu ztuhla. Peake sjel rukou po stehně a jeho roztřesené prsty nahmataly zrezivělý hřebík, jenž se mu zabodl do masa. Potlačil výkřik, uchopil chladnou kovovou hlavičku hřebíku a vši silou zatáhl. Cítil, jak se mu rozdírá kůže a mezi prsty mu protéká vlahá krev. Před očima se mu na pár vteřin zatmělo bolestí a nevolností. Zalapal po dechu, znovu uchopil obě děti a vyškrábal se na nohy. Před ním se otevírala přízračná podzemní chodba lemovaná stovkami prázdných polic, jedna z mnoha v tom několikapatrovém bludišti rozbíhajícím se do tmy. Bez sebe-menšího zaváhání se rozběhl na druhý konec skladiště, jehož kostra kvílela ve smrtelných křečích pod náporu bouře.

Když se po několika set metrech v útrobách rozpadající se budovy konečně vynořil na čerstvém vzduchu, zjistil, že se ocitl sotva sto metrů od bazaru Tiretta, jednoho z mnoha tržišť v severní části města. Poděkoval štěstěně a vnořil se do změti úzkých klikatých ulic v srdci téhle pestrobarevné části Kalkaty.

K domu poslední žijící členky rodiny Bosé mu to trvalo ještě deset minut. Aryami žila sama v rozlehlém starém domě postaveném v bengálském stylu, obklopeném bujnou zelení, která za ty roky vyrostla na dvoře, aniž by se jí dotkla lidská ruka. Dům zásluhou toho vypadal uzavřeně a neobydleně. Přesto by se ale žádný obyvatel této čtvrti, známé jako Černé město, neodvážil pohroužit do džungle na dvorku a vniknout do sídla Aryami Bosé. Ti, kdo ji znali, si jí vážili stejnou měrou, jako se jí báli. V ulicích severní Kalkaty nebyla jediná duše, která by o ní a jejím rodu nikdy neslyšela. Mezi obyvateli Černého města byla Aryami Bosé mocná jako nějaký neviditelný, leč vždy přítomný duch.

Peake doběhl k bráně z černých ocelových tyčí s ostrými špicemi, vešel do zarostlého dvora a chvátal k popraskaným mramorovým schodům vedoucím ke dveřím domu. Přidržel si obě děti na jedné ruce a začal pěstí bušit do dveří. Doufal, že jeho údery nepřehluší běsnící bouře.

Tloukl do nich ještě několik minut a pohled neustále upíral za sebe do liduprázdné ulice ve strachu, že se v ní co nevidět zjeví jeho pronásledovatelé. Když se dveře konečně otevřely, Peake se otočil a oslepila ho záře petrolejové lampy. Hlas, který neslyšel už pět let, zašeptal jeho jméno. Peake si zastínil oči rukou a spatřil neproniknutelnou tvář Aryami Bosé.

Stará žena si ho zkoumavě prohlédla a pak sklouzla očima k nemluvnatům. Po tváři jí přelétl stín bolesti. Peake sklonil zrak.

„Je mrtvá, Aryami,“ zašeptal. „Byla mrtvá, už když jsem tam dorazil...“

Aryami zavřela oči a zhluboka se nadechla. Peake viděl, že zpráva, která potvrdila její nejhorší obavy, jí pronikla až do srdce jako nejprudší jed.

„Pojď dál,“ vyzvala ho nakonec rázně, ustoupila mu z cesty a zavřela za ním dveře.

Peake spěšně položil obě děti na stůl a svlékl jim mokré oblečení. Aryami beze slova donesla suché pleny a děti do nich zavinula. Poručík přiložil do ohně, aby se rychleji zahřáli.

„Pronásleduji mě, Aryami,“ přiznal. „Nemůžu tu zůstat.“

„Jsi zraněný,“ namítla Aryami a ukázala na hlubokou ránu v jeho stehně, kterou utřžil ve skladišti.

„To je jen škrábnutí,“ zalhal Peake. „Vůbec to nebolí.“

Aryami přešla až k němu, natáhla ruku a pohladila ho po zpoceně tváři.

„Vždycky jsi ji měl rád...“

Peake uhnul pohledem, zadíval se na děti a mlčel.

„Mohly být tvoje,“ pokračovala Aryami. „Možná že by pak měly větší štěstí.“

„Musím jít, Aryami,“ prohlásil poručík. „Oni se ne-zastaví, dokud mě nenajdou. Nemůžou mě najít tady.“

Vyměnili si zkroušený pohled. Bylo jim jasné, jaký osud ho čeká hned, jak se znovu objeví v ulicích. Aryami vzala poručíkovy ruce do svých a silně je stiskla.

„Zachovala jsem se k tobě špatně,“ řekla. „Měla jsem strach o svou dceru, bála jsem se, jaký život by ji čekal po boku britského vojáka. Zmýlila jsem se. Nečekám, že mi to odpustíš.“

„Na tom už nezáleží,“ odpověděl Peake. „Musím jít. Hned.“